

El debat valencià de CCOO

«Es confronten en la nostra organització dues grans línies: l'anomenada política de resistència i l'opció majoritària, aquella que planteja la necessitat de ser, a més d'un sindicat de resistència, un sindicat d'alternativa, amb una política de lluita, de solidaritat i de negociació». Antonio Montalbán, el vivaç secretari general de Comissions Obreres del País Valencià, perfila així el debat que es produeix en el procés previ al IV congrés del sindicat, que se celebrarà els dies 29, 30 i 31 de maig pròxims a Alacant.

Aquestes dues concepcions de l'estratègia sindical no són noves —ja es van explicitar en el tercer congrés confederal a nivell estatal—, però, al País Valencià, avui, es contrasten en un panorama amb certes tensions internes i més d'una posició crítica a la majoria.

Tot i així, Montalbán no tindrà problemes per eixir reforçat d'aquest congrés. Aproximadament un 60 per cent dels delegats estan ja disposats a donar-li suport. Així ho reconeixen inclús els seus contrincants, els sindicalistes que encapçalen opcions enfrontades a la seua línia. Antonio Infante, de la Unió Comarcal de l'Horta, dirigent del Partido Comunista de los Pueblos de España i cap visible del corrent partidari d'una política de resistència obrera, aventurava a EL TEMPS la possibilitat que es presenten dues candidatures a l'executiva del sindicat: la de Montalbán i la que ell mateix encapçalarà.

Infante opina que en CCOO hi ha un debat que s'arrossega dels de l'any 1978, qualifica la posició majoritària com a «reformista» i planteja la necessitat d'oposar una política de resistència i solidaritat de classe davant la crisi. Una crisi que, en la seua opinió, «és conseqüència del sistema capitalista i

Pere Brígido i
César Llorca.

Malgrat que el liderat d'Antonio Montalbán és indiscutible, de cara al IV Congrés de CCOO ja es perfilen certes tensions internes i més d'una posició obertament crítica.

Adolf Beltran

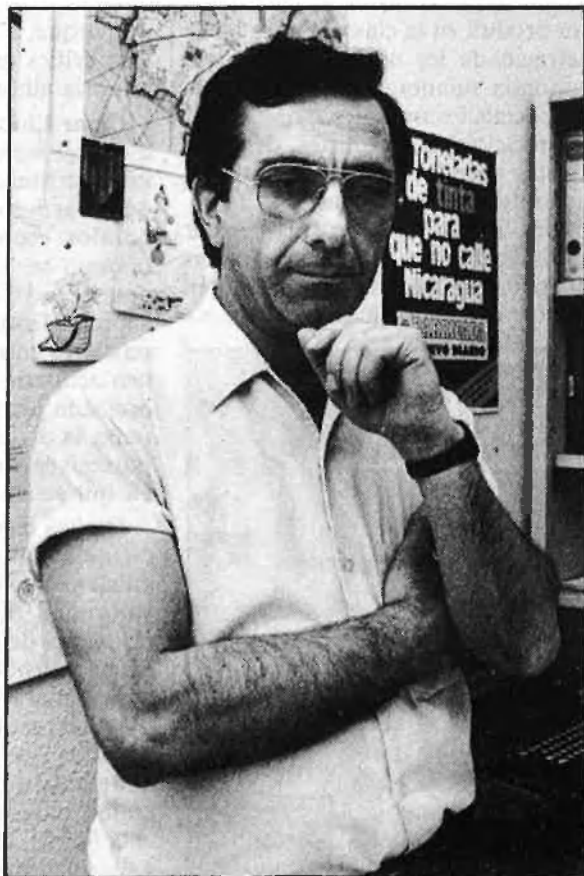
Relació de forces en el congrés de CCOO-PV (aproximadament)

Majoria	FCPV	35 %	... 175 delegats
	independents .	20 %	... 100 delegats
	Current autogestionari		
	+	... 10 %	... 50 delegats
	UPV		
Minoria	PCPE + (MCPV-LCR)	25 %	... 125 delegats
Minoria	MUC (cartilla)	... (prop 10 %)	... 50 delegats
			Total 500 delegats

té com a culpable la burgesia». Per això, el paper del sindicat hauria de ser el d'organitzar els obrers per defensar-se de la situació, tot potenciant els comitès d'empresa davant les seccions sindicals i negant-se a qualsevol tipus de pacte social.

El sector pròxim al partit d'Ignacio Gallego, que compta també amb el suport de sindicalistes del MCPV i la LCR, critica els històrics acords de la Moncloa, l'estatut dels treballadors, la llei bàsica de col·locació i la llei orgànica de llibertat sindical, defensa el criteri de «treball per a tots o subsidi per a tots» i es mostra decididament contrari a la integració en el Mercat Comú perquè, en paraules d'Antonio Infante, «no representa l'Europa dels pobles, sinó la dels mercaders i les multinacionals».

L'estratègia sindical que defensa la línia majoritària, per contra, parteix de la consideració que «avui, la dinàmica de la lluita de classes exigeix de les organitzacions obreres un grau alt de maduresa que les allunye de radicalismes economicistes i les situe en millors condicions per a intervenir en les decisions econòmiques». El man-

teniment global del poder adquisitiu dels treballadors (encara que siga a costa de sacrificis individuals), l'acceptació d'un model de creixement que compatibilitze augments de productivitat, modernització i reconversió de l'aparell productiu, la necessitat d'una resposta sindical a l'increment de treballadors amb contractació temporal o precària i la crisi del sistema de negociació col·lectiva, en benefici d'una «centralització de la negociació amb la patronal i el govern», centren l'anàlisi d'aquest sector sindical, en uns termes molt més preocupats per la realitat immediata i pels canvis socials esdevinguts en els últims anys.

Montalbán, militant del Partit Comunista del País Valencià i candidat en les llistes d'Izquierda Unida, compta per tirar endavant aquesta anàlisi amb el suport dels sindicalistes del seu partit, a més de la majoria dels delegats no adscrits a cap opció i dels delegats pertanyents al corrent socialista autogestionari, l'únic reconegut en CCOO, i a la Unitat del Poble Valencià.

Pere Brígido, representant d'aquest corrent, sorgit de la incorporació de la USO a CCOO, fa uns anys, ha declarat a EL TEMPS que, excepte en algunes esmenes concretes, donaran suport a les ponències presentades per la majoria. «No estem d'acord, però —precisa Brígido—, que passe com fins ara, que les ponències aprovades als congressos troben dificultats en l'aplicació a causa de l'enfrontament intern al si del sindicat entre «galleguistes, gerardistes i carrillistes».

Tant els delegats del corrent socialista autogestionari com els vinculats a Unitat del Poble Valencià destaquen la necessitat que el sindicat elabore una visió acordada als canvis que

Els reptes del sindicalisme

Pere Beneyto

Aviat tindrà lloc a Alacant el IV Congrés de CCOO del País Valencià, just vuit anys després del primer celebrat a Castelló a les darres del mes de maig de 1978. Tot sembla, doncs, convidar a la reflexió.

No es tracta, òbviament, de bastir ara i ací un balanç exhaustiu de tot aquest període, atapeït com és de situacions complexes, de propostes i estratègies inacabades, de frustracions i esperances..., sinó, tan sols, de contribuir a la pluralitat del debat, amb una reflexió, crítica i afectiva alhora, sobre els principals reptes que es plantegen a CCOO del País Valencià, que, amb prop de cent mil afiliats, ha estat i continua sent la més important organització social de l'esquerra alternativa a casa nostra.

I.—Sembla avui més necessària que mai la defensa i l'aprofundiment de la seua independència respecte a les manipulacions de les ins-

tàncies partidistes que n'entrebanquen el desenvolupament autònom i plural. Ara mateix, el procés pre-congressual ha estat perillosament mediatitzat per la «gresca» que enfronta a la família comunista, que mentre concorre «unitàriament» a les eleccions generals s'ensenya les dents en el sindicat. Cal reforçar el corrent autònom que, si més no, és el majoritari entre els afiliats.

II.—La lluita per la recomposició del mercat de treball palesa la imperiosa necessitat d'un canvi i una adequació de les «ofertes» i les estratègies sindicals, per tal de superar les fragmentacions socials (indústria/serveis, actius/aturats, fixos/eventuals, joves/adults, no qualificats/tècnics...) que la prolongació de la crisi empitjora greument. Aquest canvi inajornable passa per assolir una concepció més àmplia del treball, permetre i conrear el protagonisme de col·lectius que a hores d'ara estan marginats del sindicalisme (aturats, dones, joves...),

s'han produït en la classe obrera i a la penetració de les noves tecnologies, l'economia submergida i altres fenòmens socials i econòmics.

La posició dels carrillistes, dels sindicalistes vinculats a la Mesa para la Unidad de los Comunistas, resulta un poc més incòmoda, i no sols perquè en el sindicat es posa en dubte si tenen el 10 per cent necessari per a poder presentar candidatura alternativa, si-

nó perquè, d'alguna manera, es mostren crítics amb la majoria i amb la minoria alhora.

César Llorca, un dels representants d'aquest sector, qualifica també de «reformistes» les ponències i defensa una pràctica de «confrontació amb la política econòmica del PSOE», tot oposant-se a la firma de qualsevol nou Acord Econòmic i Social (AES). Llorca afirma no compartir la diferenciació entre els treballadors que tenen ocupació i els que no en tenen, expressada per la línia majoritària, i defensa la divisió clàssica entre «els qui posseeixen els mitjans de producció i els qui venen el seu treball».

D'altra banda, les diferències fonamentals amb les propostes dels galleguistes es concreten en la defensa del valor que tingueren, oportunament, els pactes de la Moncloa, en la necessària acceptació del Mercat Comú com a marc de lluita en el qual s'ha d'actuar, malgrat els enormes efectes negatius que provocarà l'ingrés, i en la defensa de l'entrada de Comissions en la Confederació Europea de Sindicats (CES), en contra de l'opinió dels galleguistes, que reivindiquen la in-

diversificar les reivindicacions fins a bastar la complexitat de les relacions laborals i civils d'una societat moderna. I tot això requereix de major flexibilitat organitzativa, perquè assajar noves formes de participació, de democràcia, de quefer col·lectiu sembla que és l'única eixida a una societat en la qual la delegació de la representativitat amenaça de burocratitzar-ho tot.

III.—La «concertació social», almenys tal com s'ha desenvolupat fins ara, ha entrat en crisi com a model de relacions sócio-econòmiques i laborals. Salta als ulls que, després de dotze anys de crisi econòmica i malgrat els acords socials (¿o tal vegada a causa d'ells?) no es veu enlloc símptomes de recuperació. L'atur sembla no aturar-se (al País Valencià s'ultrapassen ja els 300.000 parats), amb la particularitat que els beneficiaris dels «sacrificis salarials» no han estat aquests parats, sinó els capitalistes. Pot semblar demagògia de la més grollera, però ho canten les mateixes estadístiques oficials: els excedents empresarials s'incrementaren l'any passat quatre vegades més que els jornals dels treballadors, mentre que vora el 60 per

cent dels aturats no reben cap tipus de subsidi. No es tracta que hagen fallat la solidaritat i la identificació de classe dels treballadors, sinó que, després d'haver-ne donat prou mostres, veuen ara com aquesta solidaritat es buida de continguts amb acords sistemàticament incomplerts pels governs i per les patronals... ¿Alternatives? Fóra pretenció tractar d'esbrinar-les ara i ací. Cal participar en el debat que s'ha encetat al si del moviment obrer la perspectiva de recompondre el mercat de treball, d'engegar una acció sindical articulada, de reconstruir els lligams unitaris, d'harmonitzar la intervenció sindical quotidiana.

IV.—Val a dir, finalment, que avui, quan interessadament s'intenta accentuar el desencís desmobilitzador i la desagregació social, és especialment necessari actualitzar la tradició solidària del moviment obrer, aprofundint en el caràcter multiplicador i aglutinant de les seues reivindicacions, buscant el diàleg i la convergència amb la resta de moviments socials cap a la construcció d'un bloc popular alternatiu en lluita pel redreçament social i nacional del País Valencià.

«el congrés es realitza amb les normes més democràtiques i participatives». Dels 60.000 cotitzants que té el sindicat al País Valencià, més de 6.000 han participat directament en els debats i les discussions de ponències, com també en l'elecció dels 500 delegats que seran presents en aquest IV congrés. Per a Montalbán, és molt important el fet que més d'un centenar de delegats no estan adscrits a cap corrent o força política de les que són presents en Comissions Obreres, la qual cosa, enmig de la pugna partidista que s'hi ha produït, és molt significativa.

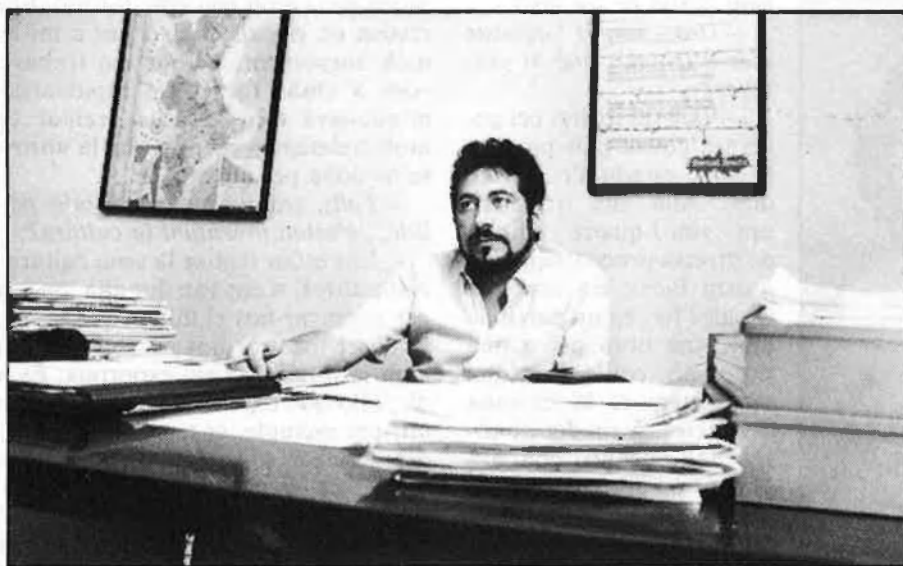
Antonio Infante, al seu torn, reclama la democratització del sindicat, «amb uns estatuts consensuats que garanteixen la independència del sindicat i la llibertat dels afiliats». Per

A l'esquerra, Antonio Infante. A la dreta, Antonio Montalbán.

a Pere Brígido, del corrent socialista autogestionari, l'aprofundiment en la democratització del sindicat passa per una política d'incompatibilitats entre càrrecs polítics i càrrecs en la direcció de CCOO i per uns òrgans el més directament elegits possible. Brígido valora negativament les tensions i els enfrontaments que ha suscitat el procés previ al congrés, que «obstaculitzen avançar i treballar en l'organització».

De tensions, d'impugnacions, fins i tot d'enfrontaments físics, n'hi ha hagut alguns en la preparació d'aquest IV Congrés de Comissions Obreres del País Valencià. El dia 31, Montalbán serà reelegit secretari general, amb una executiva que representarà proporcionalment les diverses forces i amb un horitzó de difícil treball sindical per endavant. □

corporació a la Federació Sindical Mundial (FSM), vinculada a la Unió Soviètica.

César Llorca encapçalarà, probablement, la candidatura dels carrillistes en el congrés d'Alacant, tot i que el mateix Antonio Montalbán ho posa en dubte, i aposta preferentment per Rafael Soler Ibàñez, «Picanya», dirigent de la Federació del Metall, «una

persona molt més vinculada al sindicat que Llorca», segons Montalbán.

Siga com siga, Llorca denuncia que els afiliats a CCOO «desconeixen amb amplitud el que es proposa al congrés» i critica el procés precongrecual per «la seua migrada participació, estimulada per la direcció del sindicat». El secretari general, Antonio Montalbán, però, destaca el fet que